

[Krag.]

gave, som ved Loven af 19. Oktober blev paalagt den, maa jeg regne med, at dette Millionbeløb — henimod en halv Snes Millioner — i det væsentlige er beslågt. Loven af 19. Oktober traadte jo straks i Kraft, og øjeblikkelig, som det ogsaa var ventet efter hele denne Lovs Indstilling, voksede Arbejdsløshedstallet betydeligt. Det laa, da Loven gennemførtes, hvis jeg husker ret, omkring 45 000, men hurtigt tog Udviklingen Fart, en halv Snes Tusind nye kom til pr. Uge, og Tallet paa de personligt tilmeldte voksede straks foruroligende, hvad der i og for sig slet ikke kunde forbavse, fordi den eneste Betingelse, som Loven stillede til den arbejdsløse, for at han skulde faa Adgang til Understøttelse, var, at den arbejdsløse enten var Medlem af en Arbejdsløshedskasse før 1. Oktober, eller at han, samtidig med at han indgav Begæring om Hjælp, indtegnede sig. Det var en overordentlig vid Port til offentlige Midlers Uddeling, som aabnedes, og der blev sandelig ogsaa straks en talstærk Passage gennem den. Men omgaaende blev der en overordentlig Forvirring og Usikkerhed indenfor de Kredse af ulykkelige Kommunalbestyrelses- og Hjælpekassebestyrelsesmedlemmer, hvem Administrationen af denne Lovgivning paahvilede. For alle, som overhovedet savnede Beskæftigelse, havde jo Adgang til at søge Hjælpen, hvis de indtegnede sig, men Spørgsmaalet var: Efter hvilke Principper skal Andragenderne behandles, hvem skal have denne Hjælp, og den Sejrsstolthed, som prægede og frydede den højtærede Minister her ved Behandlingen af Lovforslaget, som førte til Loven af 19. Oktober 1931, den afløstes jo ret hurtigt af det gustne Overlæg, som den højtærede Minister paa et tidligere Tidspunkt burde have anstillet. Den højtærede Minister kom hurtigt til at tænke paa, at de 70 Dage jo ikke rakte langt for dem, der i Oktober eller Begyndelsen af November gik ind i denne Understøttelsesperiode. Den højtærede Minister blev klar over, at hvis den store Tilgang opretholdtes, vilde efter Nytaar Tusinder og atter Tusinder have opbrugt den Hjælp, der var stillet til Raadighed i de 70 Dage. Jeg ved ikke, om jeg tager fejl deri — jeg tror det ikke —, men jeg synes, jeg mindes, at jeg i de Dage saa oplyst i Pressen, at den højtærede Minister søgte at bremse op for en alt for hurtig og voldsom Tilgang. Jeg mener at have hørt eller læst Instruktioner fra den højtærede Minister til Pressen i saa Henseende gaaende ud paa at henstille kraftigst muligt at vente, thi jo længere man ventede,

des længere vilde de 70 Dage strække sig ind i det nye Aar, hvilket er en Sandhed, som ganske afgjort ikke kan bestrides, men som, som saa mange Sandheder, blev modtaget af de vedkommende med den Tilside-sættelse, som fandt sit Udtryk i, at man, saa saare man havde Adgang dertil, meldte sig for at opnaa Hjælp.

Den højtærede Minister havde altsaa ikke noget synderligt Held med denne sin Henstilling. I Løbet af en Uge voksede Tallet fra 47—48 000 til nogle og tres Tusinde, og saa kom da endelig Tilkendegivelsen fra den højtærede Minister, saa kom Cirkulæret af 31. Oktober. Synderligt oplysende var dette Cirkulære ganske vist ikke. Det var, hvad Redegørelsen for Kredsen af understøttede Personer angaar, egentlig kun en Opremsning af den gældende Arbejdsløshedslovs Bestemmelser, og hvad Betingelserne for Adgangen til Understøttelse angaar, ja, saa maa egentlig det samme siges at være Tilfældet. Det gælder ogsaa for Adgangen for arbejdsløse, der ikke forud for 1. Oktober var Medlemmer af en Arbejdsløshedskasse. For disse sidste arbejdsløse føjedes kun den i og for sig selvfølgelig, men tillige ogsaa saare lidet oplysende Regel til, at Understøttelse ikke vilde kunne ydes Personer, der ikke i Almindelighed havde søgt deres Udkomme gennem erhvervsmæssigt Arbejde. Altsaa Understøttelse vilde f. Eks. ikke kunne ydes Kvinder, som havde Forsørgere, selv om de paa et vist Tidspunkt i Fortiden havde haft erhvervsmæssigt Arbejde, ligesom Understøttelse heller ikke vilde kunne ydes til hjemmeværende Børn, selv om de havde været beskæftiget i Fortiden og ikke var det nu. Men det var egentlig den eneste Undtagelse indenfor Kredsen af dem, som der overhovedet kunde være Tale om, hvor vid man saa end vilde gøre den. Endvidere skulde der lægges Vægt paa, føjedes der saa til, at den vedkommende tidligere havde søgt Arbejde gennem et offentligt Arbejdsanvisningskontor.

Disse Oplysninger gennem Cirkulæret af 31. Oktober til Kommunalbestyrelser og Hjælpekassebestyrelser var i Virkeligheden i meget ringe Grad vejledende, og derfor var Forvirringen ude omkring i de Kredse, hvor Loven skulde administreres, fortsat ganske uhyre stor. Man vidste faktisk hverken ud eller ind. Jeg havde Lejlighed til i de Dage at overvære Møder af Kommunal mænd og Hjælpekassebestyrelser flere Steder i Landet, og jeg kan forsikre den højtærede Minister om, at grellere Billede